

Cu prozele din volumul *Reparăm onoare și clondire* (Editura Limes, Cluj-Napoca, 2009) de **Florica Bud**, nu riști să te plictisești nici o clipită, ele debordând de o fantezie cuceritoare și de o alură ludică fără egal în epica noastră de azi. Intuiția creatoare a autoarei a funcționat benefic în alegerea acestei modalități de scriitură – când aluzivă, când directă, pigmentată din plin cu ironie și umor, dar mereu satirică –, încât să ofere o lectură cu adevărat agreabilă. Suntem ademeniți, cu inspirată iscusință, să pătrundem într-un univers caricatural, populat de „megamăgăruși”, „protobroscoi”, „tantese”, „Curtezane și Curtezați”, „duduițe știriste”, „sexiporcușor”, „Măgăria Sa”, „Domnul Devotament”, „Miorlăiala Sa” ori „Alteța Sa Mieunilă” și câte și mai câte întruchipări ale faunei sociale, sub măștile cărora întrezărim realități și personaje de altfel familiare nouă, surprinse cu necruțător sarcasm în aceste pagini. Este lumea „gâștelor oxigenate” care se cred lebede, a „Misoginilor Bucălați Și Prespălați” sau a „Femelelor Proaspăt Fecundate In Vitro”, căreia îi corespunde – nu subcultura, ci – „cultura maidano-divanescă”, generatoare de asemenea hidoșenii cameleonice. Sunt – cum spune chiar autoarea – „vecinii (noștri) de secol”, tolerați cu o surprinzătoare îngăduință de societate. Figurile vizate sunt ușor recognoscibile, fiind extrase din domeniul vieții publice. Așa este Marea Teledivă de România, cu orgoliul „papuco-pantagruelic”, pentru care unitatea de măsură a inteligenței este „cupa de silicon” și care patronează „societățile de caritate” ce conferă „calitatea de Om”.

Exponentă a meritocrației actuale deplin instaurate fără nici o noimă, în dispreț față de valorile autentice, aceasta atrage sancțiunea ironiei triste: „dacă marii noștri actori, scriitori, pictori se pot mulțumi cu o pensie de mizerie, același lucru groaznic nu se poate întâmpla teledivelor !!!” (care, cititoare de promter fiind, aspiră să fie primite chiar și în Uniunea Scriitorilor).

Vedetelor milionare fără conținut li se alătură un Prim Ministru...cu scârț, o fostă „catană cu bastonul de mareșal în ranița de soldat”, căruia îi place cântecul „pușca și centura lată...”, apoi scriitorul colecționar de premii, care cu gândul la Nobel, va scrie „cu furie romanul vieții: Un (V)orbitor În Singurătate!”. Ironia, foarte acidă, revine de altfel în „Vreau și eu un cărtăresc în anul 2050!”...

Subiectele sunt extrase din realitatea imediată, din viața de toate zilele mai ceva decât închipuirea, și prezentate cu o captivantă dezinvoltură, cu imbatabilă vervă și spirit ludic. O clădire „urâtă ca un bloc de garsoniere comuniste” sau „ca o

cazemată”, în care se află primăria oraşului natal, este hidos împodobită cu „ghiveciuri de flori”, încât cel mai bine i s-ar potrivi denumirea „La Madam Israela”, după „proaspăta mireasă” venerabilă atât de disgraţios mediatizată. Cu această clădire „rimează” o altă „casă-arătare”, „La Madam Mihaela”, o Casă De Cultură A Sindicatelor în paragină („ce are cultura cu sindicatele?”), care şi-ar justifica oarecum „prezenţa jalnică în peisajul mirific băimărean” dacă măcar s-ar numi Căsuţa De Culturică A Sindicăţelilor!

În alt plan sunt vizate „bombele sociale”: spolierea contribuabilului, „Dictatura facturilor”, autostrada gropilor către Evropa Unită, „evropenizarea” găinilor româneşti, publicitatea deşănţată frizând lubricul etc.

Temele cele mai banale constituie tot atâtea pretexte pentru spumoase divagaţii artistice cu incisive note satirice. Pendularea între derizoriu şi grav este ilustrată, între altele, de „Ţăranul român şi Preaînalta Poartă”, care surprinde ameţitoarea noastră cădere în prăpastia neajunsurilor de tot felul, până la nivelul inaniţiei. „Îl aşteaptă vremuri grele pe bietul şi bătrânul Ţăran Român, dar ce contează! La câte juguri a tras...cel neoeuropean va fi o adevărată onoare pe spinarea sa obosită. Observăm că ţăranul are parte de o atenţie deosebită din partea Preaînaltei Porţi A Europei”. Aceeaşi compasiune se îndreaptă şi spre orăşeanul care, în schimb, este „îngheţat, mort de foame, înecat în propria-i neputinţă după ce în prealabil fusese curentat de preţurile care îi fac viaţa aşa cum şi-a dorit-o...o viaţă de rahat”.

Urmează savuroasele „nostimade”: buzunarul nostru abia aşteaptă să fie stors de noile firme create după model european – Electrocutarea S.A., Mortgazul S.A., Trombotelecomul S.A., Cioclul Internaţioanl S.A. -, apărute ca urmare a faptului că poporul român şi-a scos la licitaţie toate bunurile, mai având încă mult „până la os”. Cât despre preţurile la produse „de lux” precum gazul, curentul, pâinea, apa şi aerul, acestea le depăşesc pe cele ale regatului Monaco, gratuite (adică fără impozite) rămânând doar înjurăturile....

Din impresionanta galerie de ciudăţenii autohtone nu lipsesc nici liber... cugetătorii progresişti ca Ion Luca Caragheorghe, modelul Omului Cel Mai Nou, un EuroBulă cu „imagine de intelectual rafinat”, ce urma să schimbe „Codurile Caen Ale Căruţei Împotmolite În Nămeţii Drumului European DE14”, sau Anselm Karpadiem, secretarul general al „summit-ului Cum să murim sănătoşi...” Şi, cum eroziunea generală nu putea ocoli sentimentele, în „C’est la vie” se aude sunetul fals al Amo-rului ca un „pian vechi şi dezacordat” care nu-şi poate opri lacrimile, iar „De ce nu iubeşte Penelope Acruda bărbaţii” este un subtil rechizitoriu la adresa „cabotinismului cu fum de ţigară”, o diatribă elegantă contra făţărniciei amorului

bovaric, având-o ca protagonistă pe distinsa Penelope cu aer de libelulă, „poeta aflată mereu pe punctul de a-și pierde poezia pe drumul insinuos al iubirii” dureros de prozaice!!! Sub toată această zgură malignă, însă, citim o conștiință vie, o sensibilitate nealterată de „fabuloasele” întâmplări nefaste pe care autoarea ni le prezintă cu fermecătoare îndemânare narativă, într-un fel accesibil și cu îngândurarea proprie actului reflexiv-creator.